

χαρτένια μπόμπα και . . . τρρορέμετε, προδότες !
 'Τι ἀναφορὰ---κιλέ, ἡ ἀναφορὰ γιὰ τὴν «Ἄμν-
 ναν τῆς ἔθνικῆς γλώσσης» δόθηκε στὸν Πρόεδρο
 τῆς Βουλῆς, τὴν Τετράδη, 9 τοῦ Κουτσοφλέβαρου,
 καὶ νά, ἡ πιστὴ περιγραφὴ τῆς ἱεροτελεστίας, παρ-
 μένο ἀπὸ τοὺς «Καιροὺς» τῆς Πέμτης (10 τοῦ Φλε-
 βάρη, σελίδα 2).

Ἡ ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ ἐκλεχθεῖσα ἐπιτροπεῖα
 πρὸς ἄμυναν τῆς Ἑθνικῆς γλώσσης ἐξεπλήρωσε τὸ
 καθήκον αὐτῆς μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου καὶ εὐθαρ-
 σῶς. Τῆς Ἐπιτροπεῖας μετέσχον ἄνδρες ἐπιφανεῖς
 ἐν τε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Πολιτείᾳ καὶ τοῖς γράμ-
 μασιν. Ἀρκεῖ νὰ μνημονεύσωμεν τοῦ Μητροπολί-
 του Θεοκλήτου, τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου
 κ. Δημ. Τζιδανοπούλου, τοῦ Νομάρχου κ. Κων. Πα-
 παμχαλοπούλου, πολλῶν καθηγητῶν τοῦ Ἑθνικοῦ
 Πανεπιστημίου. Ἐν τούτοις καταλέγεται καὶ ὁ φι-
 λόπατρις ἐργαστασιάρχης κ. Ἀλ. Πουλόπουλος.

Ἡ Ἐπιτροπεῖα παρουσιάσθη χθὲς περὶ τὴν 11ην
 ὥραν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀναθεωρητικῆς Βου-
 λῆς κ. Στράτον, ὅστις μετὰ πολλῆς φιλοπατρίας
 καὶ ἐμμεριμῶν γνώσεων συνεζήτησε μετὰ τῶν μελῶν
 τῆς Ἐπιτροπεῖας περὶ τοῦ μεγάλου τούτου Ἑθνι-
 κοῦ ζητήματος. Πρὸ πάντων ὁ κ. Πρόεδρος εὔρε
 δυσκολίαν ἐν τῇ ἐγγραφῇ εἰδικοῦ ἄρθρου ἐν τῇ Συν-
 τάγματι. ἄλλ' ὁ κ. Καπετανάκης παρετήρησεν, ὅτι
 καὶ ἐν τοῖς Συντάγμασι τῆς Γαλλίας, Νορβηγίας καὶ
 ἄλλων ἐθνῶν ἐλήφθη πρόνοια πρὸς ἐπικράτησιν τῆς
 ἐθνικῆς γλώσσης. Ἀλλ' ὁ κ. Στράτος παρετήρησεν,
 ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχον τοπικοὶ λόγοι πρὸς ἀναγραφὴν τοῦ
 ἁρθρου περὶ Ἑθνικῆς γλώσσης. Πρὸς τὴν παρετή-
 ρησιν ταύτην ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπεῖας κ. Μι-
 στριωτῆς ἀντέταξε τὴν ἐξῆς παρατήρησιν : **«Κύριε
 Πρόεδρε, Συντάγματα δὲν εἶνε συλλογαὶ ἀφη-
 ρημένων ἐννοιῶν ἢ Πλατωνικῶν ἰδεῶν, ἀλλὰ κε-
 φάλαια τῶν ἀναγκῶν τῶν διαφορῶν λαῶν. Ἐ-
 पेιδῇ δ' οἱ λαοὶ ἔχουσι διαφορὰς ἀνάγκας, διά-
 φορα εἶνε καὶ τὰ Συντάγματα αὐτῶν, ἐν τέλει
 παρακαλῶ Ὑμᾶς, Κύριε Πρόεδρε, νὰ ἐγγραφῇ
 τὸ προτεινόμενον ἄρθρον, διότι καὶ ἡ ὅλη φυλὴ
 καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διέρχονται τὸν μέγι-
 στον κίνδυνον. Ταύτας νόμοι δὲν δύνανται νὰ
 σώσωσι, διότι, ὅτι ἐβήκεν ὁ εἰς Ὑπουργὸς δό-
 νεται ὁ διάδοχος αὐτοῦ νὰ μεταβάλῃ.»**

Ἐκ τῶν λόγων τούτων καὶ ἐκ τῆς ὅλης συζη-
 τήσεως ἐπεισθῆ ὁ κ. Στράτος, νὰ πράξῃ, πᾶν τὸ ἐπ'
 αὐτῷ, ὅπως ἐξευρεθῇ τρόπος πρὸς διάσωσιν τῆς τε
 Φυλῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐπιτροπεῖα ἠδύχαρίστησε τὸν κ. Πρόεδρον

καὶ ἀπῆλθε μετὰ πολλῶν καὶ χρηστῶν ἐλπίδων.

Οἱ «Καιροὶ» γράφουν πὼς ἡ ἀναφορὰ εἶναι «ἱ-
 στορικὸν ἔγγραον» καὶ πὼς ὁ «Ἑλληνικὸς λαὸς
 (ποῖός λαός, μωρὲ ψεῦδες ;) θέλει τὴν ὑποστηρίξῃ
παντοιοτρόπως». Ἐπειδὴ ἀληθινὰ εἶναι ἱστορικὸ ἔγ-
 γραφο θὰν τὸ ἀημοσιέποιμε καὶ μεῖς στὸ φύλλο τῆς
 ἄλλης Κεριακῆς. Ὅσο γιὰ τὸ **«παντοιοτρόπως»**, ὡς
 λογιαριστοῦνε μὲ τὸν Εἰσαγγελέα.

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Ἀπὸ τ' Ἀγγλικά)

Ἀκόμα χτές, μιὰ φιλενάδα μας πῆγε νὰ ψωνί-
 σει κι' ἀφῆκε τὸ μικρὸ τῆς ἀγγελουδι πού μετροῦ-
 σε μόνο πέντε καλοκαίρια, νὰν τὰ προσέχουμε, γιὰ
 νὰ κάνει τὴ δουλιὰ τῆς μὲ ἄνεση.

Τέτοιο ξυπνὸ παιδί σοῦκανε χαρὰ νὰ τοῦ μι-
 λεῖς. Κι' ὅμως ποτὲς δὲ θὰ ξεχάσωμε τὴ μακαρι-
 σμένη μισὴ ὥρα πού περάσαμε ξετάζοντας τὸ φω-
 στήρα στὴν ἱστορία τοῦ αἵωνα μας.

— «Καὶ τώρα, ἄκου, Γληγόρη, (τὸνομά του εἶ-
 τανε Γρηγόριος Πεισιστρατος Θεουκυδίδης Παπαθεο-
 δώρου) νὰ μάθεις γιὰ τὸν Ἀντρέα Μιαούλη.»

— «Πὸς εἶν' αὐτός ;» ρώτησε ὁ Γληγόρης
 κ.τ.λ.

— «Ἄκου», τοῦ λέμε «εἶτανε ὁ ἥρωας τῆς πα-
 τρίδας.»

— «Τῆς πατρίδας πιανοῦ ;»

— «Τῆς δικῆς μας· ἐσένα καὶ μένα, τὸ Βασί-
 λειο τῆς Ἑλλάδας, πού ξαναγεννήθηκε μὲ τὸ αἷμα
 τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ 21, πού χύθηκε στὸν τόπο
 μας, τὸ μόνο θησαυρὸ ποῦχανε καὶ προσφέρανε γιὰ
 ξαγορά τῆς Λευτεριάς.»

— «Πὸς ;» ρώτησε ὁ Γληγόρης.

Υπάρχει τρόπος νὰ μιλεῖς σὲ παιδιὰ πού πολὺ
 λίγοι τὸν κατέχουν. Τώρα πολλοὶ θάχαναν τὴν ὑπο-
 μονὴ καὶ θάγαναχτοῦσαν μὲ τὰ τόσα ἀσκαπαριωτή-
 ματα τοῦ Γληγόρη· ἐμεῖς ὅμως ἔχι.

Ξέραμε, ὅσο ἀπρόσεχτος κι' ἂ φάνοιενταν στὴν
 ἀρχή, πὼς γλήγορα θάδρισκε εὐχαρίστησιν στὴν ἱ-
 στορία καὶ θάταν ὅλος μάτις κι' αὐτιά.

Κι' ἔτσι γλυκὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλιά μας
 —τὸ ἔϊσε γλυκὸ χαμόγελο πού θὰ παρατηρήσατε στὴ
 φωτογραφία μας, νὰ περνᾷ σὰν ἀχτίδα διάμεσα τοῦ
 προσώπου καὶ νὰ σκοντάφτει σὲ γοαυμὲς τρυφερῆς
 λύπης, ἴσα ἴσα πριχοῦ οἱ δύο τοῦ ἄκρης ἀνταμωλοῦν
 πάλι στὰ πίσω τοῦ λαιμοῦ. Κι' ἔτσι χαμογελώντας
 ἐξακολουθήσαμε.

— «Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ πατέρας τοῦ Ἀντρέα.»

— «Πιανοῦ Ἀντρέα ;» ρώτησε ὁ Γληγόρης.

— «Τοῦ Ἀντρέα Μιαούλη. Εἶτανε τότες μικρὸς
 σὰν καὶ σένα. Μιὰ μέρα ὁ πατέρας του—

— «Πατέρας πιανοῦ ;» ρώτησε ὁ Γληγόρης,
 μὲ ἔκφραση προσοχῆς.

— «Τοῦ Ἀντρέα Μιαούλη· τοῦ μεγάλου ἥρωα

πού σου λέγαμε. Μιά μέρα λοιπόν ο πατέρας του Ἀντρέα Μισούλη τοῦδωκε ἓνα μικρὸ ἀξινάρι γιὰ—
— «Ἐδωκε πιανοῦ, ἓνα μικρὸ ἀξινάρι ;» τὸ χρυσὸ μας παιδί ρώτησε μὲ ἀχτιδιά μαγευτικῆς ἐξυπνάδας. Πολλοὶ θάσκαζαν ἢ θάναπομονοῦσαν. Ὁχι ὅμως ἐμεῖς. Ξέρουμε πῶς νὰ μιλοῦμε σὲ παιδιὰ.

Κ' ἔτσι πῆγαμε μπρός :

— «Τοῦ Ἀντρέα Μισούλη. Ὁ—

— «Πιὸς τοῦδωκε τὸ μικρὸ ἀξινάρι ;»

— «Ὁ πατέρας του. Κι ὁ πατέρας του—

— «Πιανοῦ πατέρας ;»

— «Τοῦ Ἀντρέα Μισούλη.»

— «Ἄ !»

— «Ναὶ τοῦ Ἀντρέα Μισούλη. Κι ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε—

— «Εἶπε πιανοῦ ;»

— «Εἶπε τοῦ Ἀντρέα.»

— «Ἄ, ναὶ τοῦ Ἀντρέα.»

Καὶ πῆγαμε ἔτσι μὲ ὑπομονὴ καὶ χάρη ὅση δὲ φαντάζεστε, πιάνοντας τὴν ἱστορίαν ὅπου τὸ παιδί τὴν εἶχε κόψει, τι ἐβλεπες πῶς πέθαινε νάκούσει τὸ τέλος. Εἴπαμε :

— «Καὶ τοῦ εἶπε πῶς—

— «Ὁ Ἀντρέας τοῦ εἶπε ;» ρώτησε ὁ Γ'ληγόρης.

— «Ὁχι, ὁ πατέρας εἶπε τοῦ Ἀντρέα.»

— «Ἄ !

— «Καὶ τοῦ εἶπε νάναι προσεχτικὸς μὲ τὸ ἀξινάρι—

— «Πιὸς νάναι προσεχτικὸς ;»

— «Ὁ Ἀντρέας.»

— «Ἄ !»

— «Ναὶ προσεχτικὸς μὲ τὸ ἀξινάρι—

— «Πιὸ ἀξινάρι ;»

— «Σὲ καλὸ σου, τοῦ Ἀντρέα.»

— «Ἄ !»

— «Ναὶ μὲ τὸ ἀξινάρι, καὶ νὰ μὴν κοπεῖ, ἢ τὸ ρήξει στὸ πηγάδι, ἢ τὰφίλει ἔξω στὸ χόρτο βλὴ νύχτα. Ἔτσι ὁ Ἀντρέας πῆγε κι' ἔκοψε μὲ τὸ ἀξινάρι τοῦ ὅτι ἔδωκε μπροστά του. Καὶ τέλος ζύγωσε μιὰ λαμπρὴ μηλιά, τοῦ πατέρα του τὸ καμάρι, τὴν ἔκοψε, καὶ—

— «Πιὸς τὴν ἔκοψε ;»

— «Ὁ Ἀντρέας βέβαια.»

— «Ἄ !»

— «Μὰ σὺν ἤρθε ὁ πατέρας σπῖτι, τὸ εἶδε ἀμέσως καὶ—

— «Εἶδε τὸ ἀξινάρι ;»

— «Ὁχι ! εἶδε τὴ μηλιά. Καὶ εἶπε : Πιὸς ἔκοψε τὴν ἀγαπημένη μου μηλιά ;»

— «Πιανοῦ μηλιά ;»

— «Τοῦ πατέρα τοῦ Ἀντρέα. Κι' ὅλοι εἶπαν πῶς τίποτα δὲν ξέρανε γι'αὐτό, καὶ—

— «Τίποτα γιὰ πῶς ;»

— «Γιὰ τὴ μηλιά.»

— «Ἄ !»

— «Κι' ὁ Ἀντρέας εἶταν ἐκεῖ καὶ τοὺς ἄκουε νὰ μιλοῦνε γι'αὐτό—

— «Ἄκουε πῶς νὰ μιλεῖ γι'αὐτό ;»

— «Ἄκουε τὸν πατέρα του καὶ τοὺς ἄλλους »

— «Γιὰ τί μιλοῦσαν ;

— «Γιὰ τὴ μηλιά.»

— «Πιὰ μηλιά ;»

— «Τὴν ἀγαπημένη μηλιά ποῦκοψε ὁ Ἀντρέας.»

— «Πιὸς Ἀντρέας ;»

— «Ὁ Ἀντρέας Μισούλης.»

— «Ἄ !»

— «Ἔτσι ὁ Ἀντρέας ἤρθε κοντὰ καὶ εἶπε «Πατέρα», εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ πῶ φέμα. Ἐγὼ—

— «Ὁ πατέρας του δὲν μποροῦσε ;»

— «Ὁχι βέβαια. Ὁ Ἀντρέας.

— «Ἄ ! Ὁ Ἀντρέας. Ἄ ! Ναί.»

— «Ἐγὼ ἔκοψα τὴ μηλιά σου. **Τὸ ἔκανα**»

— «Ὁ πατέρας τὸ ἔκανε ;»

— «Ὁχι, Ὁχι, Ὁχι. Εἶπε πῶς ἔκοψε τὴ μηλιά.»

— «Τοῦ Ἀντρέα τὴ μηλιά ;»

— «Μὰ ὅχι, τοῦ πατέρα του.»

— «Ἄ !»

— «Εἶπε—

— «Ὁ πατέρας εἶπε ;»

— «Ὁχι, ὅχι, ὅχι. Ὁ Ἀντρέας εἶπε : «Πατέρα, δὲν μπορῶ νὰ πῶ φέμα. Τὸ ἔκανα μὲ τὸ ἀξινάρι.» Κι' ὁ πατέρας εἶπε : «Καλὸ μου παιδί, προτιμῶ νὰ χάσω χίλια δέντρα παρὰ νὰ πεῖς ἐσύ ἓνα φέμα.»

— «Ὁ Ἀντρέας τὸ εἶπε ;»

— «Ὁχι. Ὁ Πατέρας τὸ εἶπε.»

— «Εἶπε πῶς προτιμοῦσε νάχει χίλια δέντρα ;»

— «Ὁχι, ὅχι, ὅχι εἶπε πῶς κάλλια εἶχε νὰ χάσει χίλιες μηλιὰς παρὰ—

— «Εἶπε πῶς κάλλια ὁ Ἀντρέας νὰ χάσει ;»

— «Ὁχι. Εἶπε κάλλια αὐτὸς νὰ χάσει, παρὰ ὁ Ἀντρέας νὰ πεῖ φέμα.»

— «Ἄ ! ὁ Ἀντρέας κάλλια εἶχε νὰ πεῖ ὁ πατέρας του φέμα.»

Εἴμαστε πομονετικοί, κι' ἀγαποῦμε τὰ παιδιὰ, ὅμως ἂν ἡ κυρία Παπαθεοδώρου, τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, δὲν εἶχε γυρίσει καὶ πάρει τὸ φωστήρα τῆς στήν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή, ἔλη ἢ Ἄθῆνα δὲ θάρτανε νὰ μᾶς καταπραῖνει, καὶ καθὼς ὁ Γρηγόριος Πεισίστρατος Θεουκιδίδης Παπαθεοδώρου κατέβαινε τὰ σκαλιά, τὸν ἀκούσαμε νὰ ζηγᾷται τῆς μαννούλας του γιὰ κάπιο παιδί, ὁ πατέρας του λέγονταν Ἀντρέας, πού τοῦ εἶπε νὰ κόψει μιὰ μηλιά κι' ἐκεῖνος εἶπε κάλλια εἶχε νὰ πεῖ χίλια φέματα παρὰ νὰ κόψει μιὰ μηλιά.

Στὸ πρωτότυπο ἡ ἱστορία ἀναφέρεται στὸ Γ. Οὐασιγκτόνα τῆς Ἀμερικῆς κι' ἐμεῖς ἀντικαταστήσαμε τὸνομα, μὲ τὸν Ἀντρέα Μισούλη, ἐπειδὴς εἶναι πιὸ γνωστὸς στὰ Ρωμιόπουλα.

Λίβερπουλ, 10 τοῦ Φλεβάρη, 1911.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ